

Sygn. akt III KO 47/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **R. M.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 września 2016 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 20 stycznia 2016 r. sygn. akt II AKa (...)

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 sierpnia 2015 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

postanowił:

**odmówić przyjęcie wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wskazany wyżej wyrokiem Sądu Okręgowego w W. w zaskarżonym apelacją przez obrońcę oskarżonego i utrzymanym w mocy przez Sąd Apelacyjny w (...), R. M. został skazany na karę 10 lat pozbawienia wolności za przestępstwo wypełniające dyspozycję art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., to jest za dokonanie w dniu 8 marca 2014 r. w W. zabójstwa G. E. przy użyciu noża kuchennego, przy czym oskarżony w chwili tego czynu miał znacznie ograniczoną poczytalność.

Wyznaczony w postępowaniu okołokasacyjnym obrońca (autor apelacji) nie znalazł podstaw do sporządzenia i wniesienia kasacji.

W dniu 16 czerwca 2016 r. skazany złożył osobisty wniosek o wznowienie postępowania, podnosząc, że:

- tylko jeden biegły stwierdził, że do zdarzenia doszło w dniu 8 marca 2014 r. między godziną 8⁰⁰ a 11⁰⁰, a „powinno być dwóch lekarzy biegłych”,
- widział, jak jego żona zadała ciosy nożem pokrzywdzonemu wieczorem dnia 7 marca 2014 r. w trakcie kłótni między nimi, w mieszkaniu skazanego, w którym nikogo więcej nie było.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie przypomnieć należy, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Oznacza to, że wznowienie postępowania może nastąpić w razie stwierdzenia ściśle określonych podstaw wymienionych w art. 540, 540a, 540b i art. 542 § 3 k.p.k. Chodzi bowiem o wzruszenie prawomocnego wyroku. Takie orzeczenie korzysta z domniemania prawidłowości, w tym trafności ustaleń faktycznych co do sprawstwa skazanego, poczynionych na podstawie przeprowadzonych dowodów. Ponadto, na wnioskodawcy ciąży obowiązek wskazania podstawy prawnej wznowienia postępowania oraz wykazania, że w sprawie zachodzą te podstawy. Wniosek R. M. nie zawiera wskazania podstawy prawnej. Z jego treści można jedynie domniemywać, że chodzi o podstawę określoną w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., a więc, że po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe dowody świadczące o tym, że skazany nie popełnił przypisanego mu czynu. Rzecz jednak w tym, że skazany nie wskazuje nowych dowodów, lecz chce, aby takowe zostały dopiero przeprowadzone: po pierwsze, z opinii dwóch biegłych co do czasu zdarzenia, chociaż w tej kwestii taka zespołowa opinia została wydana (zob. 336 – 9, 775 v – 6 v) i, po drugie, z jego wyjaśnień (odmiennych od złożonych w dotychczasowym postępowaniu), w którym (zapewne) obciążyłby nieżyjącą już żonę (k. 814) zabójstwem pokrzywdzonego, dokonany innym dnia niż podali biegli i przyjęły Sady obu instancji. Podkreślić w związku z tym należy, że podstawa do wznowienia postępowania określona w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. zachodzi, gdy po wydaniu prawomocnego wyroku ujawniają się nowe dowody wykluczające sprawstwo skazanego. Postępowanie wznowieniowe nie służy więc przeprowadzeniu dowodów, które mają dopiero wykazać przeciwieństwo tego, co przyjęto w postępowaniu rozpoznawczym. Z tak w rzeczywistości

umotywowanego wniosku skazanego wynika jego oczywista bezzasadność. Postępowanie wznowieniowe nie ma na celu ponownego rozpoznania sprawy, do czego zmierza wnioskodawca.

Dlatego należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego.